

200801101/1.

Datum uitspraak: 31 oktober 2008

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de staatssecretaris van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/23210 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Haarlem, van 10 januari 2008 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 22 juni 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) (hierna: de vreemdeling) ongewenst verklaard.

Bij besluit van 9 mei 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 10 januari 2008, verzonden op 15 januari 2008, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, (hierna: de rechtbank) het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de staatssecretaris een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 12 februari 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 67, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) kan de vreemdeling ongewenst worden verklaard in het belang van de internationale betrekkingen van Nederland.

Volgens onderdeel A5/2 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000) kan hierbij worden gedacht aan de vreemdelingen van wie het verblijf is geweigerd dan wel is beëindigd op grond van artikel 1 (F) van het Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen van Genève van 28 juli 1951, zoals gewijzigd bij Protocol van New York van 31 januari 1967 (hierna: het Vluchtelingenverdrag).

2.2. Ingevolge artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag zijn de bepalingen van dat verdrag niet van toepassing op een persoon, ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat:

- hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen;
- hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten;
- hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties.

2.3. Ingevolge artikel 8, eerste lid, van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), heeft, voor zover thans van belang, een ieder recht op respect voor zijn familie- en gezinsleven.

Ingevolge het tweede lid is geen inmenging van enig openbaar gezag toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

2.4. De vreemdeling heeft op 12 februari 1998 een aanvraag om toelating als vluchteling ingediend. De afwijzing van deze aanvraag bij besluit van 30 augustus 2001, waaraan het bepaalde in artikel 1 (F), aanhef en onder a en b, van het Vluchtelingenverdrag ten grondslag is gelegd, is gezien de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 29 april 2004 in zaak nr. 01/47618 in rechte onaantastbaar.

Bij besluit van 22 juni 2006 heeft de minister de vreemdeling ongewenst verklaard met toepassing van artikel 67, eerste lid, aanhef onder e, van de Vw 2000 in het belang van de internationale betrekkingen van Nederland.

2.5. In de eerste grief klaagt de staatssecretaris, samengevat weergegeven en voor zover thans van belang, dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de staatssecretaris niet deugdelijk heeft gemotiveerd dat inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM gerechtvaardigd is, met de overweging dat zonder nadere motivering niet valt in te zien dat de omstandigheid dat de ongewenstverklaring in het belang is van de internationale betrekkingen, de conclusie rechtvaardigt dat de vreemdeling een bedreiging vormt voor de openbare orde en veiligheid.

Daartoe voert hij aan dat de rechtbank er ten onrechte aan voorbij is gegaan dat in het besluit van 22 juni 2006 is overwogen dat het belang van de internationale betrekkingen van Nederland met zich brengt dat moet worden voorkomen dat Nederland een gastland wordt voor personen ten aanzien van wie ernstige redenen bestaan te veronderstellen dat zij zich schuldig hebben gemaakt aan zeer ernstige misdrijven en dat met de ongewenstverklaring wordt beoogd het verblijf van de vreemdeling in zowel Nederland als het Schengen-gebied tegen te gaan. In het besluit is dan ook gemotiveerd waarom de ongewenstverklaring in het belang van de internationale betrekkingen van Nederland is en noodzakelijk is in het belang van de openbare orde. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, gaat het daarbij niet alleen om de Nederlandse maar ook om de internationale openbare orde. Artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag is er juist op gericht te voorkomen dat personen die zich schuldig hebben gemaakt aan zeer ernstige misdrijven in een land bescherming zullen vinden in een ander land. Het belang om personen waarop artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is uit te sluiten van een verblijfsstatus, zelfs inzien zij in hun land van herkomst gegronde vrees voor vervolging hebben of een reëel risico lopen bij terugkeer te worden onderworpen aan

een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, blijkt ook uit de artikelen 12, 14, 17 en 19 van Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Definitierichtlijn), aldus de staatssecretaris.

2.5.1. Nu in de asielprocedure is komen vast te staan dat het bepaalde in artikel 1 (F), aanhef en onder a en b, van het Vluchtelingenverdrag aan de vreemdeling kan worden tegengeworpen, moet de bescherming van dat verdrag hem worden onthouden.

Naar de rechtbank onbestreden heeft geoordeeld, heeft de minister om die reden en op grond van het in onderdeel A5/2 van de Vc 2000 neergelegde beleid de vreemdeling bij besluit van 22 juni 2006 ongewenst kunnen verklaren met toepassing van artikel 67, eerste lid, aanhef onder e, van de Vw 2000 in het belang van de internationale betrekkingen van Nederland.

Artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag is erop gericht te voorkomen dat personen, die zich schuldig hebben gemaakt aan zeer ernstige misdrijven in één land, bescherming zullen vinden in een ander land. Uit de toepasselijkheid van artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag blijkt dat de ernst van de in het besluit van 30 augustus 2001 en het daarin ingelaste voornemen van 4 mei 2001 aan de vreemdeling toegeschreven activiteiten door de internationale gemeenschap is onderkend en is vastgelegd in het internationale recht. Voorts is in artikel 17, tweede lid, van de Definitierichtlijn bepaald dat gedragingen als bedoeld in artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag leiden tot uitsluiting van subsidiaire bescherming.

Gelet hierop wordt door de internationale gemeenschap een persoon aan wie artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag is tegengeworpen gezien als een gevaar voor de (internationale) openbare orde en openbare veiligheid. De minister heeft zich derhalve in het in bezwaar gehandhaafde besluit van 22 juni 2006 terecht op het standpunt gesteld dat de vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde en veiligheid.

Met de overweging in dat besluit, dat het doel van de ongewenstverklaring is, te voorkomen dat de vreemdeling aan wie artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag is tegengeworpen bescherming kan krijgen in Nederland en Nederland op die manier als een gastland fungeert voor personen die zware misdrijven hebben gepleegd, alsmede het verblijf van de vreemdeling in het gehele Schengen-gebied tegen te gaan, heeft de minister zich derhalve, anders dan de rechtbank heeft geoordeeld, op goede gronden op het standpunt gesteld en voldoende gemotiveerd dat de inmenging in het gezinsleven van de vreemdeling gerechtvaardigd is in het belang van de openbare orde en de veiligheid.

De grief slaagt.

2.6. In de tweede grief klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de staatssecretaris bij de te maken belangenafweging in het kader van artikel 8, tweede lid, van het EVRM niet, althans niet kenbaar, de in de uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 2 augustus 2001 in de zaak tegen

Zwitserland (AB 2001, 341) geformuleerde zogeheten "guiding principles" (hierna: de Boultif-criteria) heeft betrokken, hetgeen volgens de rechtbank niet alleen in strijd is met die uitspraak, maar tevens met de in, ten tijde van belang, onderdeel B2/13.2.3.3 van de Vc 2000 neergelegde beleidsregels.

De staatssecretaris betoogt hiertoe dat de belangenafweging uitdrukkelijk kenbaar is gemaakt in het in het besluit op bezwaar ingelaste primaire besluit en dat daarbij ook op de positie van de echtgenote van de vreemdeling is ingegaan. Nu de vreemdeling niet heeft aangevoerd dat volgens hem ten onrechte relevante omstandigheden niet bij de belangenafweging zijn betrokken, dan wel dat aan bepaalde omstandigheden meer of minder gewicht had moeten toekomen, bestond geen grond voor het oordeel van de rechtbank dat de conclusie, dat de ongewenstverklaring niet in strijd is met verplichtingen van Nederland onder artikel 8 van het EVRM, nader had dienen te worden gemotiveerd, aldus de staatssecretaris.

2.6.1. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, is in het kader van een zorgvuldige belangenafweging aan de hand van de Boultif-criteria niet vereist dat uitdrukkelijk wordt verwezen naar de uitspraak in de zaak Boultif noch dat de Boultif-criteria ambtshalve en uitdrukkelijk één voor één worden behandeld en gewogen, maar dient wél op alle in dat kader aangevoerde omstandigheden te worden ingegaan.

Zoals de staatssecretaris terecht aanvoert, is in het besluit van 22 juni 2006 in het kader van de belangenafweging ingegaan op de in de zienswijze aangevoerde omstandigheid dat de vreemdeling op in Nederland in het huwelijk is getreden met zijn in Afghanistan geboren echtgenote van Nederlandse nationaliteit. Voorts is in het besluit op bezwaar van 9 mei 2007 ingegaan op de door de vreemdeling in bezwaar aangevoerde omstandigheid dat hij sinds 1998 in Nederland is en geen enkel strafbaar feit heeft gepleegd, maar zich juist verdienstelijk heeft gemaakt. In dat besluit heeft de staatssecretaris overwogen dat in die omstandigheden geen aanleiding bestaat de ongewenstverklaring achterwege te laten, temeer nu aan de vreemdeling artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag is tegengeworpen. Derhalve dient te worden geconcludeerd dat de staatssecretaris, in overeenstemming met zijn beleidsregels, de in deze zaak van belang zijnde Boultif-criteria kenbaar bij de besluitvorming heeft betrokken.

De rechtbank heeft derhalve niet onderkend dat in het besluit op bezwaar en het daarin ingelaste primaire besluit voldoende gemotiveerd rekening is gehouden met de in deze zaak van belang zijnde Boultif-criteria.

Ook deze grief slaagt.

2.7. De derde grief heeft geen zelfstandige betekenis.

2.8. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep van de vreemdeling tegen het besluit van 9 mei 2007 van de staatssecretaris alsnog beoordelen in het licht van de daartegen in eerste aanleg aangedragen beroepsgronden.

2.8.1. De vreemdeling heeft zich in beroep op het standpunt gesteld dat de ongewenstverklaring hem belet zijn gezinsleven met zijn echtgenote en hun staande het huwelijk geboren dochter in Nederland uit te oefenen.

De beroepsgrond faalt. Blijkens de door de vreemdeling in beroep overgelegde akte van geboorte is het kind op 24 juni 2007, derhalve na het nemen van het besluit op bezwaar, geboren. Nu de toetsing van het besluit op bezwaar plaatsvindt aan de hand van de op dat moment bekende feiten en omstandigheden, kan deze omstandigheid in de thans aan de orde zijnde beoordeling derhalve geen rol spelen.

Gelet op de "fair balance" die dient te worden gevonden tussen enerzijds het belang van de vreemdeling en zijn gezinsleden bij familie- of gezinsleven hier te lande en anderzijds het belang van de bescherming van de openbare orde, heeft de staatssecretaris zich in het besluit op bezwaar niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat inmenging in het recht op familie- en gezinsleven in dit geval gerechtvaardigd was.

2.8.2. De vreemdeling heeft aangevoerd dat de staatssecretaris geen enkele haast maakt het met uitzetten van ongewenst verklaarde vreemdelingen van Afghaanse nationaliteit, terwijl hij ongewenst verklaarde vreemdelingen van bijvoorbeeld Turkse of Marokkaanse nationaliteit wel verwijderd. Dit leidt tot volstrekte willekeur, aldus de vreemdeling.

De beroepsgrond kan niet slagen, reeds nu niet is toegelicht om welke concrete gevallen het gaat. Daar komt bij dat in deze procedure niet uitzetting, maar ongewenstverklaring aan de orde is.

2.8.3. Aan de overige hiervoor niet besproken bij de rechtbank voorgedragen beroepsgronden komt de Afdeling niet toe. Over die gronden is door de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van een nauwe verwevenheid tussen het oordeel over die gronden, dan wel onderdelen van het bij de rechtbank bestreden besluit waarop ze betrekking hebben, en hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Deze beroepsgronden vallen thans dientengevolge buiten het geding.

2.9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 10 januari 2008 in zaak nr. 07/23210;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. B. van Wagendonk en mr. H. Troostwijk, leden, in tegenwoordigheid van mr. L.E.M. Wilbers-Taselaar, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

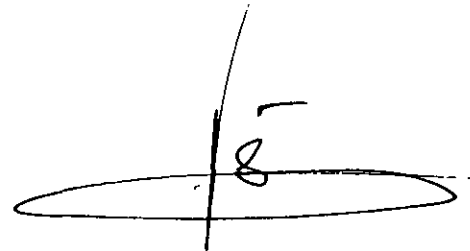
w.g. Wilbers-Taselaar
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 31 oktober 2008

71-553.

Verzonden: 31 oktober 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

opgevat als een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiël voor bepaalde tijd en is door verweerder bij besluit van 30 augustus 2001 afgewezen. Het hiertegen ingestelde beroep is bij uitspraak van 29 april 2004 van de meervoudige kamer van deze rechtbank en nevenzittingsplaats, gegrond verklaard (AWB 01/47618). In deze uitspraak heeft de rechtbank geoordeeld dat verweerder zich op goede gronden op het standpunt heeft gesteld dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat eiser (mede)verantwoordelijkheid draagt voor misdrijven tegen de menselijkheid, genoemd in artikel 1F, aanhef en onder a, en misdrijven als bedoeld in artikel 1F, aanhef en onder b, Vluchtelingenverdrag. Aan dat oordeel heeft de rechtbank de conclusie verbonden dat verweerder eiser terecht niet in aanmerking heeft gebracht voor een verblijfsvergunning op grond van het bepaalde in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw. In de voormelde uitspraak heeft de rechtbank tevens geoordeeld dat verweerder de aanvraag van 12 april 1998 ten onrechte heeft afgewezen alvorens te bepalen of uitzetting van eiser niet tot schending van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) zal leiden en dat het bestreden besluit derhalve onvoldoende is gemotiveerd.

Vervolgens heeft verweerder bij besluit van 1 mei 2006 opnieuw afwijzend beslist op eisers aanvraag van 12 februari 1998. In dat besluit heeft verweerder zich onder meer op het standpunt gesteld dat eiser er niet in is geslaagd aannemelijk te maken dat er ten aanzien van hem persoonlijk sprake is van feiten en omstandigheden die leiden tot de conclusie dat bij zijn terugkeer naar Afghanistan sprake is van schending van artikel 3 EVRM. Eiser heeft tegen dit besluit op 23 mei 2006 beroep ingesteld. Bij uitspraak van 13 augustus 2007 heeft deze rechtbank en nevenzittingsplaats het beroep niet-ontvankelijk verklaard (AWB 06/25440), omdat eiser geen belang heeft bij een beroep tegen een besluit tot afwijzing van een verblijfsvergunning zolang zijn ongewenstverklaring voortduurt.

- 2.3 Ingevolge artikel 67, eerste lid, aanhef en onder e, Vw kan een vreemdeling ongewenst worden verklaard in het belang van internationale betrekkingen van Nederland.
- 2.4 In de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc) heeft verweerder beleidsregels over de toepassing van deze bepaling vastgesteld. In A5/2 Vc is het volgende bepaald. *Een vreemdeling die buiten de rechtsmacht van Nederland een ernstig misdrijf heeft begaan, kan in het belang van de internationale betrekkingen van Nederland ongewenst worden verklaard. Hierbij kan worden gedacht aan de vreemdelingen aan wie het verblijf is geweigerd dan wel is beëindigd op grond van artikel 1F Vluchtelingenverdrag. Bij de toepassing van artikel 67 Vw worden de persoonlijke belangen van de vreemdeling zorgvuldig afgewogen tegen het algemene belang, dat uit een oogpunt van openbare orde met de ongewenstverklaring is gediend.*
- 2.5 Ingevolge artikel 3 EVRM mag niemand worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.
- 2.6 Artikel 6 EVRM bevat bepalingen die betrekking hebben op het recht van een ieder op een eerlijk proces bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging.
- 2.7 Ingevolge artikel 8, eerste lid, EVRM heeft een ieder recht op respect voor zijn familie- en gezinsleven. Ingevolge het tweede lid van artikel 8 EVRM is geen inmenging van enig openbaar gezag toegestaan op de uitoefening van dit recht, dan

voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

- 2.8 Verweerder heeft zich in het bestreden besluit, samengevat en voor zover voor de beoordeling van het beroep van belang, op de volgende standpunten gesteld. De toepasselijkheid van artikel 1F Vluchtelingenverdrag leidt tot het oordeel dat eiser een gevaar vormt voor de openbare orde. De handelingen waarvoor eiser verantwoordelijk wordt gehouden zouden ook naar Nederlands recht zware misdrijven opleveren. Om te voorkomen dat Nederland een gastland wordt van personen die dergelijke misdrijven hebben gepleegd en in het belang van de betrekkingen tussen Schengenlanden, vordert de toepasselijkheid van artikel 1F derhalve dat eiser in het belang van de internationale betrekkingen van Nederland ongewenst wordt verklaard in de zin van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder e, Vw. Aangezien in de beschikking van 1 mei 2006 op eisers asielaanvraag afdoende is gemotiveerd, zal de uitzetting van eiser naar Afghanistan niet leiden tot een schending van artikel 3 EVRM. Daar eiser ongewenst is verklaard, is inmenging toegestaan in het gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM dat bestaat tussen eiser en zijn echtgenote.
- 2.9 Eiser heeft hiertegen, verkort en zakelijk weergegeven, het volgende aangevoerd. Eiser kan zich niet verenigen met de ongewenstverklaring ingevolge artikel 67, eerste lid, aanhef en onder e, Vw. Ter motivering van dat standpunt heeft eiser drie argumenten aangevoerd. Eisers persoonlijkheid is door verweerder buiten proporties opgeblazen zodat het geen enkel realiteitsgehalte meer heeft. Verder is het bestreden besluit inconsistent, nu daarin gesteld wordt dat eiser een gevaar vormt voor de openbare orde. Dit is onbegrijpelijk, nu eiser uitsluitend ongewenst is verklaard ingevolge artikel 67, eerste lid, aanhef en onder e, Vw en niet ingevolge artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, Vw. Voorts is artikel 67, eerste lid, aanhef en onder e Vw in strijd met de definitierichtlijn (EG 2004/83). Tevens vindt eiser dat de ongewenstverklaring in strijd is met de artikelen 3, 6 en 8 EVRM.

De rechtbank overweegt als volgt.

- 2.10 Uit hoofde van de eerder vermelde, inmiddels in rechte onaantastbaar geworden, uitspraak van 29 april 2004 van de meervoudige kamer van deze rechtbank en nevenzittingsplaats staat ook in het kader van de beoordeling van het in de onderhavige procedure bestreden - bestuursrechtelijke - besluit in rechte vast dat eiser (mede)verantwoordelijkheid draagt voor misdrijven als bedoeld in artikel 1F, onder a en onder b, Vluchtelingenverdrag. Om die reden en op grond van het in A5/2 Vc neergelegde beleid, is de rechtbank van oordeel dat verweerder verzoeker ingevolge artikel 67, eerste lid, aanhef en onder e, Vw ongewenst heeft kunnen verklaren in het belang van de internationale betrekkingen van Nederland. Daarbij neemt de rechtbank in aanmerking dat verweerder in het primaire besluit van 22 juni 2006, waarvan de overwegingen in het bestreden besluit zijn ingelast en die hierboven onder rechtsoverweging 2.8 verkort zijn weergegeven, deugdelijk heeft gemotiveerd waarom hij van oordeel is dat het in het belang is van de internationale betrekkingen van Nederland dat vreemdelingen, op wie artikel 1F Vluchtelingenverdrag van toepassing

is, ongewenst worden verklaard. De door eiser tegen de toepassing van de e-grond van artikel 67, eerste lid, Vw aangevoerde argumenten brengen de rechtbank niet tot een ander oordeel. De eerste twee argumenten niet, omdat voor de bevoegdheid tot toepassing van de voormelde e-grond niet bepalend is welke de persoonlijkheid van eiser precies is en of hij een gevaar vormt voor de openbare orde. Het derde argument niet, omdat de door eiser ingeroepen richtlijn niet van toepassing is op ongewenstverklaringen.

- 2.11 Vervolgens dient te worden beoordeeld of verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat de ongewenstverklaring in strijd is met artikel 3 EVRM. Bij de beoordeling zal de rechtbank betrekken de standpunten die partijen in de asielprocedure hebben betrokken met betrekking tot de vraag of eiser aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij uitzetting naar Afghanistan een reëel risico loopt te worden onderworpen aan een met artikel 3 EVRM strijdige behandeling.
- 2.12 Eiser heeft zich op het standpunt gesteld dat zijn ongewenstverklaring en (eventuele) uitzetting in strijd is met artikel 3 EVRM. Eiser heeft in beroep gesteld bij terugkeer te vrezen voor een behandeling in de zin van die verdragsbepaling van de zijde van de Mujaheddin. Tevens heeft eiser aangevoerd dat in het bestreden besluit ten onrechte geen rekening is gehouden met de omstandigheid dat hij in Afghanistan - onder het Talibanregime - langdurig gevangen heeft gezeten. In beroep heeft eiser voorts aangevoerd te vrezen van voor de gevangenisbewaarder, genaamd die eiser uit zijn gevangenneming door de Taliban heeft helpen ontvluchten. Ter zitting bij de rechtbank heeft eiser aan het voormelde nog toegevoegd dat hij, anders dan voorheen en vanwege het feit dat er andere mensen dan voorheen in de Afghaanse regering zitten, thans bij terugkeer risico loopt vanwege zijn Tadjiekse afkomst.
- 2.13 Met betrekking tot eisers vrees voor de Mujaheddin overweegt de rechtbank het volgende.
Tijdens het aanvullend gehoor van 28 oktober 2004 heeft eiser verklaard dat hij reeds vanaf 1989 problemen had met de Mujaheddin, omdat hij vanaf dat jaar voor de Nationale Garde werkte en zij vochten tegen de Mujaheddin. Vervolgens heeft eiser verklaard dat hij vanaf twee maanden na de machtswisseling in april 1992, nadat er een compromis was gesloten tussen de Mujaheddin en commandant van de ongeveer drie jaar heeft gewerkt voor de Mujaheddin-groepering van genaamd Voorts heeft eiser tijdens voormeld nader gehoor verklaard wel te zijn uitgescholden door leden van de maar niet door hen te zijn bedreigd en verder nooit in de negatieve belangstelling te hebben gestaan van andere Mujaheddin-groeperingen of van andere individuen. Laatstgenoemde verklaringen zijn in lijn met de tijdens het nader gehoor van 23 april 1998 door eiser afgelegde verklaring dat hij bij zijn werk voor de Mujaheddin nooit door hen in problemen is gebracht. Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat uit eisers verklaringen omtrent zijn ervaringen met de Mujaheddin niet blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan voor de Mujaheddin te vrezen heeft. Eiser heeft verder geen concrete feiten aangedragen op grond waarvan aannemelijk is dat hij bij terugkeer naar Afghanistan van die zijde voor een met artikel 3 EVRM strijdige behandeling te vrezen heeft. De omstandigheid dat eiser, naar hij heeft verklaard en aangevoerd, destijds onder de bescherming van de inmiddels overleden commandant Asad stond en het anders toen niet goed met hem zou zijn afgelopen, is onvoldoende grond om aan te nemen dat eiser gegronde reden heeft om aan te nemen dat hij thans

bij terugkeer naar Afghanistan wel in de negatieve belangstelling zal staan van (leden van) de Mujaheddin en van die zijde thans wel een reëel risico loopt te worden onderworpen aan een met artikel 3 EVRM strijdige behandeling.

- 2.14 Met betrekking tot hetgeen eiser heeft aangevoerd in relatie tot zijn detentie onder het Taliban-regime, overweegt de rechtbank het volgende. Eiser heeft tijdens het eerste nader gehoor verklaard op 6 november 2006 samen met zijn broer te zijn opgepakt door de Taliban, omdat de Taliban wist dat eiser beroepsmilitair was en lid van de DVPA. Eiser heeft voorts verklaard door de Taliban gevangen te zijn gehouden tot 14 januari 1998 en in gevangenschap meerdere malen te zijn mishandeld. Uiteindelijk is eiser vrijgekomen nadat de eerder vrijgekomen broer van eiser een gevangenisbewaarder (de voornoemde heer [naam]) had omgekocht. Die is evenals eiser een [naam] en was, naar eiser heeft verklaard, daarom bereid hem tegen betaling te helpen.
- 2.15 Uit eisers voormelde verklaringen blijkt dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan in de negatieve belangstelling stond van de Taliban en dat hij door hen is behandeld op een wijze die strijdig is met artikel 3 EVRM. Echter, het is niet zonder meer aannemelijk dat eiser ook thans nog in de negatieve belangstelling staat van de Taliban en van die zijde ook thans nog voor een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM te vrezen heeft. Daarbij neemt de rechtbank in aanmerking dat verweerder ook in het kader van eisers ongewenstverklaring - door middel van een verwijzing naar het besluit op eisers asielaanvraag - onweersproken heeft gesteld, dat de Taliban niet langer een machtsfactor vormt in Afghanistan, eisers vrijlating door de Taliban niet duidt op een grote negatieve aandacht op dat moment en eiser geen concrete feiten heeft aangedragen waaruit blijkt dat hij op dit moment door (voormalige) leden van de Taliban wordt gezocht.
- 2.16 Met betrekking tot eisers vrees voor gevangenisbewaarder [naam], overweegt de rechtbank het volgende. Eiser heeft eerst in beroep gesteld te vrezen voor de heer [naam] en zijn companen. Ter onderbouwing van die stelling heeft eiser met het aanvullend beroepschrift van 11 juli 2007 een kopie alsmede een vertaling overgelegd van een ongedateerde brief van zijn broer, alsmede een kopie en een vertaling van een verzoekschrift van die broer aan de politie omtrent jegens hem door de heer [naam] gepleegde chantage gericht op vervolging van eiser en een reactie op dat verzoek door de politie. Eiser leidt uit deze stukken af dat hij in geval van terugkeer het risico loopt ontvoerd te worden en pas tegen betaling van een hoog losgeld vrij te zullen komen.
- 2.17 Het bestreden besluit dient te worden getoetst naar de feiten en omstandigheden zoals die zich voordeden ten tijde van het afgeven van dat besluit (ex-tunc toets). Ofschoon de gebeurtenissen die in de door eiser in beroep overgelegde stukken beschreven worden betrekking lijken te hebben op een periode die is gelegen vóór het bestreden besluit, zijn die gebeurtenissen door eiser eerst na het bestreden besluit aan verweerder als feiten gepresenteerd. Verweerder heeft daarmee bij het nemen van het besluit derhalve geen rekening kunnen houden. Gelet op de verplichte ex-tunc toets, kan de rechtbank de door eiser in beroep overgelegde stukken en de feiten die daaruit volgens eiser zouden blijken niet betrekken bij de beoordeling van het beroep tegen het besluit tot ongegrondverklaring van het bezwaar tegen de ongewenstverklaring. Naar uit het verdere verloop van deze uitspraak zal blijken dient verweerder echter opnieuw op het voormelde bezwaar te beslissen, bij welke besluitvorming hetgeen eiser in het

onderhavige beroep heeft aangevoerd omtrent zijn vrees voor de heer en diens companen aan de orde kan worden gesteld. Eiser kan dan ook aan de orde stellen hetgeen hij ter zitting heeft betoogd omtrent zijn vrees voor vervolging vanwege zijn Tadjiekse afkomst.

- 2.18 Gelet op al het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat het bestreden besluit niet in strijd is met artikel 3 EVRM, omdat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij ten tijde van dat besluit geëgronde redenen had om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt om te worden behandeld op een wijze die in strijd is met artikel 3 EVRM.
- 2.19 Eisers beroep op artikel 6 EVRM kan niet slagen. Uit jurisprudentie van het EHRM (bijvoorbeeld het arrest van 5 oktober 2000, 39652/98, JV2000/264) en jurisprudentie van de Afdelingbestuursrechtspraak van de Raad van State (bijvoorbeeld de uitspraak van 25 maart 2003, JV 2003,191) blijkt dat artikel 6 EVRM niet van toepassing is op procedures die betrekking hebben op de binnenkomst, het verblijf en de uitzetting van vreemdelingen. Een besluit tot ongewenstverklaring heeft betrekking op het verblijf en de uitzetting van een vreemdeling en derhalve is artikel 6 EVRM op een daarop betrekking hebbende procedure niet van toepassing.
- 2.20 Ter zake van eisers beroep op artikel 8 EVRM overweegt de rechtbank het volgende.
- 2.21 De echtgenote van eiser heeft de Nederlandse nationaliteit en niet in geschil is dat de ongewenstverklaring van eiser een inmenging door de Nederlandse staat oplevert in het gezinsleven dat eiser hier te lande met haar uitoefent. Verweerder heeft zich - zo blijkt uit de bewoordingen van het in bestreden besluit ingelaste overwegingen van het besluit in primo - op het standpunt gesteld dat deze inmenging gerechtvaardigd is in het belang van de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, omdat eiser een gevaar voor de internationale betrekkingen van Nederland vormt.
- 2.22 Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder met de voormelde motivering niet deugdelijk gemotiveerd dat inmenging in het gezinsleven van eiser en zijn echtgenote is toegestaan. Niet zonder nadere motivering valt in te zien dat de omstandigheid dat eisers ongewenstverklaring in het belang is van de internationale betrekkingen van Nederland, verweerders conclusie rechtvaardigt dat eiser een bedreiging vormt voor de Nederlandse openbare orde dan wel openbare veiligheid. Zulks te meer niet, nu eiser door verweerder niet op die grond ongewenst is verklaard, terwijl de c-grond van artikel 67, eerste lid, Vw daartoe wel een grondslag biedt. Evenmin heeft verweerder deugdelijk gemotiveerd dat inmenging in eisers gezinsleven toegestaan is ter voorkoming van strafbare feiten. Dat bestuursrechtelijk in rechte vaststaat dat eiser (mede)verantwoordelijk draagt voor de eerder vermelde in Afghanistan gepleegde misdrijven als bedoeld in artikel 1F Vluchtelingenverdrag, betekent niet dat zonder meer is aan te nemen dat inmenging in eisers gezinsleven noodzakelijk is ter voorkoming van strafbare feiten in Nederland. Daarbij acht de rechtbank van belang dat de misdrijven waarvoor eiser (mede)verantwoordelijk wordt geacht niet geheel en al los te zien zijn van de algehele situatie in Afghanistan ten tijde van het communistisch bewind in dat land en de psychologische druk waaronder, zo blijkt uit het algemeen ambtsbericht van de Nederlandse minister van Buitenlandse zaken van 29 februari 2000 inzake de veiligheidsdiensten in communistisch Afghanistan, functionarissen van het ministerie van Staatsveiligheid destijds hebben gestaan om

medewerking te verlenen aan de in dat tijdsbestek op grote schaal en in georganiseerd verband gepleegde misdrijven tegen de menselijkheid. Ook de waarvoor eiser heeft gewerkt was onderdeel van voormeld ministerie. Uit het vorenstaande volgt niet noodzakelijkerwijs dat er een reëel risico bestaat dat eiser zich ook in Nederland zal schuldig maken aan het (mede)plegen van misdrijven tegen de menselijkheid dan wel dat hij andere strafbare feiten zal begaan. Daarvan is sinds eisers al langdurig verblijf hier te lande ook niet gebleken.

- 2.23 Reeds op grond van het bovenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder niet deugdelijk heeft gemotiveerd dat inmenging in eisers hier te lande uitgeoefende gezinsleven is toegestaan. Daarbij komt dat verweerder bij de beoordeling van eisers recht op respect voor zijn gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM en de in dat kader te maken belangenafweging niet althans niet kenbaar, alle zogeheten 'guiding principles' heeft betrokken zoals die zijn omschreven in het arrest van 2 augustus 2001 van het EHRM. Dat verzuim is niet alleen in strijd met dat arrest, maar tevens met verweeders in B2/10.2.3.3 Vc neergelegde beleidsregels. Bij het nieuw te nemen besluit op bezwaar kan verweerder bij zijn overwegingen ter zake van artikel 8 EVRM tevens betrekken het door eiser eerst in beroep gestelde feit dat hij en zijn Nederlandse echtgenote op 24 juni 2006 een dochter hebben gekregen.
- 2.24 De rechtbank zal het beroep gegrond verklaren en het bestreden besluit vernietigen wegens schending van artikel 7:12 Awb.
- 2.25 De rechtbank zal verweerder opdragen een nieuw besluit op het bezwaarschrift van 28 juli 2006 te nemen, met inachtneming van deze uitspraak.
- 2.26 Voorts ziet de rechtbank, nu verweerder in het primaire besluit van 22 juni 2006 heeft bepaald dat aan het bezwaar geen schorsende werking wordt verleend, aanleiding om met toepassing van artikel 8:72, vijfde lid, Awb ambtshalve de hieronder vermelde voorlopige voorziening te treffen.
- 2.27 De rechtbank zal met toepassing van artikel 8:75, eerste en derde lid, Awb verweerder veroordelen in de kosten die eiser heeft gemaakt en de Staat der Nederlanden als rechtspersoon aanwijzen die de kosten moet vergoeden. De kosten zijn op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht € 644,- (1 punt voor het beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, wegingsfactor 1). Omdat aan eiser een toevoeging is verleend krachtens de Wet op de rechtsbijstand, wordt dit bedrag op grond van artikel 8:75, tweede lid, Awb betaald aan de griffier.
- 2.28 De rechtbank zal met toepassing van artikel 8:74, eerste lid, Awb de Staat der Nederlanden aanwijzen als rechtspersoon die het betaalde griffierecht vergoedt.

3. Beslissing

De rechtbank:

- 3.1 verklaart het beroep gegrond;
- 3.2 vernietigt het bestreden besluit;
- 3.3 draagt verweerder op binnen een termijn van zes weken na verzending van deze uitspraak een nieuw besluit te nemen op het bezwaarschrift met in achtneming van deze uitspraak;
- 3.4 verbiedt verweerder bij wijze van voorlopige voorziening eiser uit Nederland te verwijderen tot vier weken nadat verweerder opnieuw op het bezwaarschrift heeft beslist;
- 3.5 veroordeelt verweerder in de proceskosten en draagt de Staat der Nederlanden op € 644,- te betalen aan de griffier van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Haarlem;
- 3.6 draagt de Staat der Nederlanden op € 143,- te betalen aan eiser als vergoeding voor het betaalde griffierecht.

Deze uitspraak is gedaan door mr. L.M. Kos, rechter, en op 10 januari 2008 in het openbaar uitgesproken, in tegenwoordigheid van mr. T.A.K. Jager, griffier.

Afschrift verzonden op:

15 JAN. 2008

Coll:

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC, 's-Gravenhage. Het hoger beroep moet ingesteld worden door het indienen van een beroepschrift, dat een of meer grieven bevat, binnen vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Bij het beroepschrift moet worden gevoegd een afschrift van deze uitspraak.

- s-Gravenhage

Kantoren Stichtage
Koningin Julianaplein 10
2595 AA Den Haag

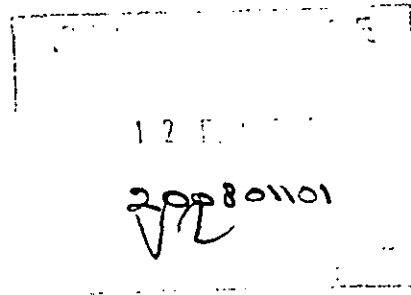
Postbus 11756
2502 AT Den Haag
telefoon (070) 515 30 00
www.pelsrijcken.nl

Pels Rijcken
& Droogleever
Fortuijn *advocaten*
en notarissen

H

Bezorgen

De Hoogedelgestreng Heer Voorzitter van de
Afdeling bestuursrechtspraak van de
Raad van State
Postbus 20019
2500 ea den haag

onze ref. AvB/JR/51009566
uw ref. -
inzake

A. van Blankenstein
Advocaat
t (070) 515 32 01
f (070) 515 31 05
a.vanblankenstein@pelsrijcken.nl

12 februari 2008

Hoogedelgestreng heer,

Namens de staatssecretaris van Justitie, die voor deze zaak domicilie kiest te mijnen kantore, zend ik U hierbij een hogerberoepschrift in bovengenoemde zaak.

In de aangevallen uitspraak heeft de rechtbank bepaald dat de staatssecretaris binnen zes weken na versturing van de uitspraak, opnieuw moet beslissen op het bezwaar van verweerder tegen het besluit tot afwijzing van zijn aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning, met in achtneming van hetgeen is overwogen in de uitspraak.

De staatssecretaris acht zulks echter niet wenselijk aangezien de staatssecretaris zich niet kan verenigen met de uitspraak van de rechtbank, op de gronden zoals die zijn neergelegd in het hogerberoepschrift. Voorts meent de staatssecretaris dat verweerder geen belang heeft bij het nemen van een nieuwe beschikking zolang nog niet op het hogerberoepschrift is beslist, aangezien zulks slechts kan leiden tot onduidelijkheid omtrent zijn aanspraak op verlening van een verblijfsvergunning.

datum 12 februari 2008
onze ref. AvB/JR/51009566

2/2

Op grond hiervan verzoekt de staatssecretaris u bij wijze van voorlopige voorziening te bepalen dat de staatssecretaris geen nieuwe beslissing op de aanvraag hoeft te nemen voordat de Afdeling op het hoger beroep heeft beslist.

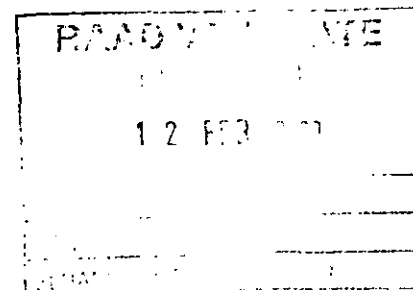
Vriendelijk verzoek ik u het verschuldigde griffierecht in te houden van de rekening-courant van ons kantoor bij de Raad van State. Indien het verzoek geheel of gedeeltelijk wordt toegewezen verzoek ik u overeenkomstig artikel 41, vijfde lid Wet op de Raad van State, te bepalen dat het griffierecht wordt terugbetaald.

Een exemplaar van het beroepschrift, alsmede een kopie van deze brief zend ik per gewone post aan de gemachtigde van de vreemdeling in de beroepsprocedure, mr. A.J. van Duijne Strobosch.

ba
Met de meeste hoogachting,

A. van Blankenstein

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Hogerberoepschrift

inzake

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE

Schedeldoekshaven 100,
2511 EX Den Haag,

appellant,

gemachtigde: mr. A. van Blankenstein
advocaat te Den Haag
(Postbus 11756, 2502 AT Den Haag)

tegen

wonende te ,

verweerder,

gemachtigde: mr. A.J. van Duijne Strobosch
advocaat te Wassenaar

1 Inleiding

- 1.1 De staatssecretaris komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Haarlem van 10 januari 2008, Awb 07/23210 (**prod. 1**), verzonden op 15 januari 2008, in welke uitspraak de rechtbank het beroep tegen de beschikking van de staatssecretaris van 9 mei 2007 gegrond heeft verklaard, de beschikking heeft vernietigd en bepaald heeft dat de staatssecretaris opnieuw moet beslissen op het bezwaar gericht tegen het besluit van 22 juni 2006 waarbij verweerder op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder e Vw ongewenst is verklaard.
- 1.2 Hierna zal de staatssecretaris allereerst een overzicht geven van de procedure (onder 2). Daarna volgen onder 3 de grieven en de toelichting daarop en onder 4 de conclusie.

2 Procedure

- 2.1 Verweerder stelt op 3 november 1972 te zijn geboren te Kabul in Afghanistan. Hij stelt de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Hij is vreemdeling in de zin van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw).
- 2.2 Op 12 februari 1998 verzocht hij om toelating als vluchteling. Deze aanvraag is per 1 april 2001 aangemerkt als een aanvraag tot verlening van een vergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw.
- 2.3 Naar aanleiding van zijn aanvraag is verweerder op 23 april 1998 en 2 juli 1999 gehoord. Bij brief van 4 mei 2001 heeft de staatssecretaris verweerder bericht voornemens te zijn de aanvraag af te wijzen. Bij brief van 25 mei 2001 heeft verweerder zijn zienswijze hierover aan de staatssecretaris kenbaar gemaakt. Bij beschikking van 30 augustus 2001 heeft de staatssecretaris de aanvraag afgewezen. Deze beschikking is op dezelfde datum bekendgemaakt.
- 2.4 Bij brief van 20 september 2001 heeft verweerder tegen deze beschikking beroep ingesteld. Bij uitspraak van 29 april 2004 heeft de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Haarlem, het beroep gegrond verklaard en het besluit van 30 augustus 2001 vernietigd.
- 2.5 Bij brief van 6 juli 2004 heeft de minister voor vreemdelingenzaken en Integratie verweerder bericht voornemens te zijn de aanvraag af te wijzen. Bij brief van 4 augustus 2004 heeft verweerder zijn zienswijze hierover kenbaar gemaakt. Op 28 oktober 2004 is verweerder aanvullend gehoord door een contactambtenaar. Bij brief van 24 februari 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie verweerder bericht voornemens te zijn de aanvraag af te wijzen. Bij brief van 24

maart 2006 heeft verweerder zijn zienswijze hierover kenbaar gemaakt. Bij beschikking van 1 mei 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie de aanvraag afgewezen.

- 2.6 Bij brief van 1 mei 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie eveneens het voornemen bekend gemaakt verweerder ongewenst te verklaren op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder e Vw. Deze brief is verzonden op 1 mei 2006. Op 2 juni 2006 heeft verweerder zijn zienswijze op dit voornemen naar voren gebracht.
- 2.7 Bij brief van 23 mei 2005 heeft verweerder beroep ingesteld tegen de afwijzing van zijn asielaanvraag.
- 2.8 Bij besluit van 22 juni 2006 heeft de minister verweerder ongewenst verklaard. Dit besluit is op 4 juli 2006 bekend gemaakt.
- 2.9 Bij brief van 28 juli 2006 heeft verweerder bezwaar gemaakt tegen het besluit hem ongewenst te verklaren. Op 5 juli 2006 heeft hij een verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening ingediend.
- 2.10 Bij uitspraak van 21 december 2006, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Haarlem, het verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening afgewezen.
- 2.11 Bij besluit van 9 mei 2007 heeft de staatssecretaris het bezwaar tegen de ongewenstverklaring kennelijk ongegrond verklaard. Deze beschikking is op 10 mei 2007 bekend gemaakt.
- 2.12 Bij brief van 5 juni 2007 heeft verweerder tegen deze beschikking beroep ingesteld. De gronden van het beroep zijn ingediend bij brief van 11 juli 2007. Bij brief van 24 september 2007 heeft verweerder stukken overgelegd. Het beroep is behandeld ter zitting van 28 september 2007, de gemachtigde van de staatssecretaris heeft daarbij een pleitnota overgelegd.
- 2.13 Bij uitspraak van 13 augustus 2007 heeft de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Haarlem, het beroep tegen de afwijzing van de asielaanvraag niet-ontvankelijk verklaard.
- 2.14 Bij uitspraak van 10 januari 2008 heeft de rechtbank het beroep van 5 juni 2007 gegrond verklaard, het besluit van 9 mei 2007 vernietigd en de staatssecretaris opgedragen binnen een termijn van zes weken na verzending van de uitspraak een nieuw besluit te nemen op het bezwaarschrift van 28 juli 2006. Bij wijze van voorlopige voorziening heeft de rechtbank verboden verweerder uit Nederland te

verwijderen tot vier weken nadat de staatssecretaris opnieuw op het bezwaarschrift heeft beslist. De Staat is veroordeeld de proceskosten te vergoeden.

3 Grieven

Inleiding

De staatssecretaris is van oordeel dat de beschikking van 9 mei 2007 rechtens juist is. Met het oog daarop had het beroep tegen deze beschikking ongegrond dienen te worden verklaard.

3.1 *Grief I*

In rov 2.21, 2.22 en 2.23 heeft de rechtbank overwogen:

2.21 De echtgenote van eiser heeft de Nederlandse nationaliteit en niet in geschil is dat de ongewenstverklaring van eiser een inmenging door de Nederlandse staat oplevert in het gezinsleven dat eiser hier te lande met haar uitoefent. Verweerder heeft zich - zo blijkt uit de bewoordingen van het in bestreden besluit ingelaste overwegingen van het besluit in primo - op het standpunt gesteld dat deze inmenging gerechtvaardigd is in het belang van de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, omdat eiser een gevaar voor de internationale betrekkingen van Nederland vormt.

2.22 Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder met de voormelde motivering niet deugdelijk gemotiveerd dat inmenging in het gezinsleven van eiser en zijn echtgenote is toegestaan. Niet zonder nadere motivering valt in te zien dat de omstandigheid dat eisers ongewenstverklaring in het belang is van de internationale betrekkingen van Nederland, verweerders conclusie rechtvaardigt dat eiser een bedreiging vormt voor de Nederlandse openbare orde dan wel openbare veiligheid. Zulks te meer niet, nu eiser door verweerder niet op die grond ongewenst is verklaard, terwijl de c-grond van artikel 67, eerste lid, Vw daartoe wel een grondslag biedt. Evenmin heeft verweerder deugdelijk gemotiveerd dat inmenging in eisers gezinsleven toegestaan is ter voorkoming van strafbare feiten. Dat bestuursrechtelijk in rechte vaststaat dat eiser (mede)verantwoordelijkheid draagt voor de eerder vermelde in Afghanistan gepleegde misdrijven als bedoeld in artikel 1F Vluchtelingenverdrag, betekent niet dat zonder meer is aan te nemen dat inmenging in eisers gezinsleven noodzakelijk is ter voorkoming van strafbare feiten in Nederland. Daarbij acht de rechtbank van belang dat de misdrijven waarvoor eiser (mede)verantwoordelijk wordt geacht niet geheel en al los te zien zijn van de algehele situatie in Afghanistan ten tijde van het communistisch bewind in dat land en de psychologische druk waaronder, zo blijkt uit het algemeen ambtsbericht van de Nederlandse minister van Buitenlandse zaken van 29 februari 2000 inzake de

veiligheidsdiensten in communistisch Afghanistan, functionarissen van het ministerie van Staatsveiligheid destijds hebben gestaan om medewerking te verlenen aan de in dat tijdsbestek op grote schaal en in georganiseerd verband gepleegde misdrijven tegen de menselijkheid. Ook de Nationale Garde waarvoor eiser heeft gewerkt was onderdeel van voormeld ministerie. Uit het vorenstaande volgt niet noodzakelijkerwijs dat er een reëel risico bestaat dat eiser zich ook in Nederland zal schuldig maken aan het (mede)plegen van misdrijven tegen de menselijkheid dan wel dat hij andere strafbare feiten zal begaan. Daarvan is sinds eisers al langdurig verblijf hier te lande ook niet gebleken.

2.23 Reeds op grond van het bovenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder niet deugdelijk heeft gemotiveerd dat inmenging in eisers hier te lande uitgeoefende gezinsleven is toegestaan. (...)

De staatssecretaris kan zich niet met name met de gecursiveerde onderdelen van de uitspraak niet verenigen.

Toelichting

- 3.1.1 Ten onrechte heeft de rechtbank geoordeeld dat niet zonder nadere motivering valt in te zien dat de omstandigheid dat verweerders ongewenstverklaring in het belang is van de internationale betrekkingen van Nederland, de conclusie rechtvaardigt dat verweerder een bedreiging vormt voor de Nederlandse openbare orde dan wel openbare veiligheid.
- 3.1.2 Niet duidelijk is waarom de rechtbank meent dat de conclusie dat verweerder een bedreiging vormt voor de Nederlandse openbare orde dan wel openbare veiligheid gerechtvaardigd moet worden. De uitspraak is op dit punt niet duidelijk. De staatssecretaris veronderstelt echter dat de overweging van de rechtbank betrekking heeft op de verhouding tussen het bepaalde in artikel 67, eerste lid, aanhef en onder e Vw en artikel 8, tweede lid EVRM.
- 3.1.3 Artikel 8 EVRM bepaalt:
1. Everyone has the right to respect for his private and family life, his home and his correspondence.
 2. There shall be no interference by a public authority with the exercise of this right except such as is in accordance with the law and is necessary in a democratic society in the interests of national security, public safety or the economic well-being of the country, for the prevention of disorder or crime, for the protection of health or morals, or for the protection of the rights and freedoms of others.

- 3.1.4 Op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder e Vw kan een vreemdeling ongewenst worden verklaard in het belang van de internationale betrekkingen van Nederland.
- 3.1.5 Kennelijk meent de rechtbank dat de ongewenstverklaring van appellant in het belang van de internationale betrekkingen van Nederland niet met zich kan brengen dat de daarmee gepaard gaande inmenging in het gezinsleven van appellant noodzakelijk is in het belang van de doelen zoals die genoemd worden in artikel 8, tweede lid EVRM. Voorzover het oordeel van de rechtbank anders begrepen moet worden, is de motivering van de uitspraak onbegrijpelijk.
- 3.1.6 Ten onrechte gaat de rechtbank voorbij aan de passage uit de beschikking van 22 juni 2006 waarin is overwogen dat de inmenging in het gezinsleven van appellant is gerechtvaardigd in het belang van de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten. Daarbij is aangegeven dat het belang van de internationale betrekkingen van Nederland met zich brengt dat moet worden voorkomen dat Nederland een gastland wordt voor personen ten aanzien waarvan ernstige redenen bestaan te veronderstellen dat zij zich schuldig hebben gemaakt aan zeer ernstige misdrijven. Met de ongewenstverklaring wordt beoogd verblijf van appellant in zowel Nederland als het Schengen-gebied tegen te gaan. In de beschikking is dan ook gemotiveerd aangegeven waarom de ongewenstverklaring van verweerder in het belang van de internationale betrekkingen van Nederland is en noodzakelijk is in het belang van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten.
- 3.1.7 Dat artikel 67, eerste lid, aanhef en onder e Vw onder meer tot doel heeft te voorkomen dat Nederland gastland wordt van personen ten aanzien waarvan ernstige redenen bestaan dat zij zich schuldig hebben gemaakt aan misdrijven als bedoeld in artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag blijkt uit de wetsgeschiedenis. Reeds in de memorie van toelichting van artikel 21, eerste lid, aanhef en onder e Vw (oud) werd opgemerkt:
- "Nederland mag, in de verhouding tot andere staten waarmee het rechtshulpbetrekkingen onderhoudt, niet verworden tot gedwongen gastland van lieden die elders de publieke rechtsorde ernstig schokten door daden die ook naar Nederlands recht zware misdrijven zouden opleveren. Zulks zou onze internationale betrekkingen zeer kunnen schaden." (TK 1991-1992, 22 735, nr. 3, blz. 24).
- 3.1.8 Zoals in de beschikking van 22 juni 2006 is vermeld is in de nota naar aanleiding van het verslag ter toelichting op het handhaven van deze bepaling in de huidige wet opgemerkt:

“Met deze grond is bedoeld te waarborgen dat Nederland niet mag verworden tot een gastland van personen die elders de publieke orde ernstig verstoren door daden die ook naar Nederlands recht zware misdrijven zouden opleveren. In een dergelijk geval zal in het belang van de internationale betrekkingen tot ongewenstverklaring kunnen worden overgegaan.” (TK 1999-2000, 26 732, nr. 7, blz. 211)

- 3.1.9 In de brief van de staatssecretaris van Justitie aan de Tweede Kamer van 28 november 1997 waarnaar in de beschikking eveneens is verwezen, is in verband met artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag uitdrukkelijk gewezen op het feit dat in voorkomend geval een vreemdeling aan wie artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag is tegengeworpen, ongewenst zal worden verklaard:

“Een laatste uitgangspunt betreft het verbinden van nadere consequenties aan de uitsluiting voor de positie van betrokkenen in Nederland (...). Gelet op de geest en strekking van deze verdragen [gedoeld wordt op de vier Rode Kruis Verdragen van 1949 en de aanvullende Protocollen alsmede op het Genocideverdrag en het Verdrag tegen foltering; toevoeging AvB], zal ik in voorkomend geval gebruik maken van mijn bevoegdheid om personen die van vluchtelingschap worden uitgesloten op grond van artikel 1F, ongewenst te verklaren op grond van artikel 21 Vreemdelingenwet”. (TK 1997-1998, 19 637, nr. 295, blz. 2, laatste alinea)

- 3.1.10 Tijdens een overleg met de vaste commissie voor Justitie heeft de toenmalige minister van Justitie naar aanleiding van een overleg over het zogenaamde NOVO-team (nationaal opsporingsteam voor oorlogsmisdrijven), bevestigt dat ongewenstverklaring op basis van de regelgeving in gevallen waarop artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag is tegengeworpen mogelijk is. De minister heeft er in dat verband op gewezen dat de ongewenstverklaring met name een principieel karakter heeft. Er gaat een signaal van uit. In reactie op opmerkingen van de diverse woordvoerders over de wenselijkheid van ongewenstverklaring van personen aan wie artikel 1F is tegengeworpen gaf de minister aan dat op korte termijn meer gebruik moet worden gemaakt van de mogelijkheid van ongewenstverklaring.

Zie:

- Verslag van een algemeen overleg, vastgesteld op 17 oktober 2001, blz. 7 (TK 2001-2002, 27 484 (R 16 69), nr. 17).

- 3.1.11 In haar advies over artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag van januari 2001 heeft de ACV aangedrongen op het te allen tijde toepassen van de zelfstandige vertrekplicht voor vreemdelingen aan wie artikel 1F is tegengeworpen. De commissie heeft daarbij ook gewezen op de mogelijkheid van ongewenstverklaring van dergelijke vreemdelingen. In de brief van 22 mei 2002 aan de Tweede Kamer, waarin is ingegaan

op dit ACV-advies, heeft de minister opnieuw aangegeven dat van de mogelijkheid tot ongewenstverklaring gebruik zal worden gemaakt. In verband met negatieve ervaringen in het verleden over ongewenstverklaring van niet-uitzetbare vreemdelingen zou dit eerst worden gedaan in een aantal "proefzaken", aldus de minister.

Zie:

- Brief van de minister van Justitie aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal (TK 2001-2002, 19 637, nr. 672, in bijzonder par. 4).

- 3.1.12 Bij brief van 3 november 2003 aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal heeft de minister een reactie aan de Kamer toegezonden op het advies van de ACVZ "Vreemdelingenbeleid en terrorismebestrijding". In deze brief heeft de minister de Kamer meegedeeld:

"Het enkele feit dat een vreemdeling niet door de overheid uitgezet kan worden, staat ongewenstverklaring niet in de weg. Ten aanzien van de vreemdeling op wie artikel 1F van toepassing is, worden de mogelijkheden bezien hem of haar ongewenst te verklaren. Het doel hiervan is te bevorderen dat een dergelijke vreemdeling zelfstandig vertrekt".

- 3.1.13 Door aan de overwegingen uit de beschikking van 22 juni 2006 voorbij te gaan heeft de rechtbank miskend dat de ongewenstverklaring van verweerder tot doel heeft te voorkomen dat Nederland als gastland voor verweerder zal fungeren. Dit doel dient zowel de internationale betrekkingen van Nederland als het belang van de openbare veiligheid en het belang van het voorkomen van strafbare feiten. Anders dan de rechtbank overweegt gaat het hierbij niet alleen om de Nederlandse openbare orde maar ook om de internationale openbare orde. Artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag is er juist op gericht te voorkomen dat personen die zich schuldig hebben gemaakt aan *zeer ernstige misdrijven in een land bescherming zullen vinden in een ander land*.

Zie bijvoorbeeld:

- Note on the Exclusion Clauses, Standing Committee van de UNHCR, 8th session, 30 mei 1997, EC/47/SC/CRP.29:

A. Rationales of exclusion clauses

(...)

3. The exclusion clauses enumerated in Article 1F of the 1951 Convention operate to disqualify persons from the benefits of refugee status by reason of serious transgressions committed, in principle, prior to seeking asylum. The idea of an individual "not deserving" protection as a refugee is related to the intrinsic links between ideas of humanity, equity, and the concept of refuge. The primary purposes of these exclusion clauses are to deprive the

perpetrators of heinous acts and serious common crimes, of such protection, and to safeguard the receiving country from criminals who present a danger to that country's security. If the protection provided by refugee law were permitted to afford protection to perpetrators of grave offences, the practice of international protection would be in direct conflict with national and international law, and would contradict the humanitarian and peaceful nature of the concept of asylum. From this perspective, exclusion clauses help to preserve the integrity of the asylum concept.

- 3.1.14 Het belang personen op wie artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is uit te sluiten van een verblijfstatus, zelfs indien zij gegronde vrees voor vervolging hebben in hun land van herkomst of een reëel risico lopen bij terugkeer te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, blijkt ook uit Richtlijn 2004/83/EG. In artikel 12, 14, 17 en 19 van die Richtlijn is bepaald dat deze personen zijn uitgesloten van het recht op internationale bescherming.
- 3.1.15 Met de ongewenstverklaring van verweerder wordt hem de mogelijkheid van rechtmatig verblijf in Nederland ontzegd en wordt in het belang van de openbare veiligheid en ter voorkoming van strafbare feiten, voorkomen dat Nederland als gastland fungeert van een persoon ten aanzien waarvan ernstige redenen bestaan te veronderstellen dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan misdrijven tegen de menselijkheid.
- 3.1.16 Voorzover de rechtbank heeft geoordeeld dat op grond van artikel 8, tweede lid EVRM een inmenging op het gezinsleven van verweerder alleen gerechtvaardigd kan worden indien een reëel risico bestaat dat verweerder in Nederland een misdrijf zal begaan, dan is dat oordeel gebaseerd op een verkeerde rechtsopvatting. Uit artikel 8, tweede lid EVRM volgt niet dat een inmenging in het gezins- of familieleden in het belang van de openbare veiligheid of ter voorkoming van strafbare feiten alleen mogelijk is indien aannemelijk is dat een betrokken persoon een strafbaar feit zal begaan. Ook uit de rechtspraak van het EHRM blijkt niet dat enige concrete aanwijzing dat een strafbaar feit gepleegd zal worden, vereist is. Het EHRM laat het aan de Lidstaten te bepalen wat in het belang is van de openbare veiligheid ter voorkoming van strafbare feiten.

Zie:

- A.W. Heringa en H.L. Jansen, EVRM R&C, Katern 3.8, Privé-leven en gezinsleven Art. 8, p. 47;
- J. vande Lanotte en Y. Haeck (eds.), Handboek EVRM, Deel 2. Artikelsgewijze Commentaar, Volume 1, p. 719.

- 3.1.17 De rechtbank heeft dan ook ten onrechte geoordeeld dat niet, dan wel onvoldoende, gemotiveerd, is aangegeven dat de inmenging in het gezinsleven van verweerder in

het belang is van de openbare veiligheid en ter voorkoming van strafbare feiten, in de zin van artikel 8, tweede lid EVRM.

3.2 *Grief II*

In rov 2.23 heeft de rechtbank overwogen:

2.23 (...) Daarbij komt dat verweerder bij de beoordeling van eisers recht op respect voor zijn gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM en de in dat kader te maken belangenafweging niet althans niet kenbaar, alle zogeheten 'guiding principles' heeft betrokken zoals die zijn omschreven in het arrest van 2 augustus 2001 van het EHRM. Dat verzuim is niet alleen in strijd met dat arrest, maar tevens met verweerders in B2/10.2.3.3 Vc neergelegde beleidsregels. Bij het nieuw te nemen besluit op bezwaar kan verweerder bij zijn overwegingen ter zake van artikel 8 EVRM tevens betrekken het door eiser eerst in beroep gestelde feit dat hij en zijn Nederlandse echtgenote op [] een dochter hebben gekregen.

De staatssecretaris kan zich met deze onderdelen van de uitspraak niet verenigen.

Toelichting

- 3.2.1 Ten onrechte oordeelt de rechtbank dat bij de beoordeling van verweerders recht op respect voor zijn gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM en in het kader van de te maken belangenafweging niet althans niet kenbaar, alle zogeheten "guiding principles" zijn betrokken, zoals die zijn beschreven in het arrest van 2 augustus 2001 van het EHRM.
- 3.2.2 In de zienswijze op het voornemen verweerder ongewenst te verklaren, heeft verweerder gesteld dat een ongewenstverklaring in strijd is met artikel 8 EVRM in verband met zijn op [] in Nederland gesloten huwelijk. Daarbij is aangegeven dat zijn echtgenote de Nederlandse nationaliteit heeft, geboren is op [] te Kabul en werkzaam is bij een []
- 3.2.3 In de beschikking van 22 juni 2006 is naar aanleiding hiervan geoordeeld dat de ongewenstverklaring weliswaar een inmenging vormt in het recht op respect voor het gezinsleven van verweerder ~ aangezien hij daardoor zijn echtgenote niet voor korte tijd in Nederland zal kunnen bezoeken ~ maar dat deze inmenging gerechtvaardigd is in het belang van de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten. Met betrekking tot de gemaakte belangenafweging is opgemerkt dat niet is gebleken van zodanige bijzondere feiten en omstandigheden dat de ongewenstverklaring zal leiden tot nadelige gevolgen voor één of meer belanghebbenden, die onevenredig zijn in verhouding met de te dienen doelen.

Gewezen wordt op de mogelijkheid voor de echtgenote om verweerder korte of lange tijd in Afghanistan te bezoeken dan wel zich daar te vestigen.

- 3.2.4 In bezwaar heeft verweerder hiertegen geen gronden gericht althans heeft hij volstaan met een verwijzing naar de zienswijze. De voorzieningenrechter heeft in de uitspraak van 21 december 2006 dan ook geoordeeld dat verweerder ter onderbouwing van zijn beroep op artikel 8 EVRM uitsluitend heeft aangevoerd dat hij in Nederland is getrouwd en dat deze omstandigheid op zichzelf niet tot het oordeel kan leiden dat de belangenafweging in het kader van artikel 8 EVRM in het voordeel van verweerder uit zou moeten vallen. In de bestreden beschikking op bezwaar heeft de staatssecretaris dan ook volstaan met een verwijzing naar de beschikking van 22 juni 2006 en de uitspraak van de voorzieningenrechter van 21 december 2006.
- 3.2.5 In beroep heeft verweerder gesteld dat de ongewenstverklaring een schending oplevert van artikel 8 EVRM doordat hij niet daardoor niet in staat wordt gesteld zijn gezinsleven met zijn echtgenote en zijn op 22 juni 2006 geboren dochter in Nederland uit te oefenen.
- 3.2.6 In het licht hiervan heeft de rechtbank ten onrechte geoordeeld dat niet is gebleken dat een belangenafweging als bedoeld in de rechtspraak van het EHRM niet is gemaakt nu in de beschikking van 22 juni 2006 deze belangenafweging uitdrukkelijk kenbaar is gemaakt en daarbij ook op de positie van de echtgenote van verweerder is ingegaan. Indien verweerder van mening was dat ten onrechte relevante omstandigheden niet bij de belangenafweging waren betrokken danwel dat aan bepaalde omstandigheden meer of minder gewicht had moeten toekomen dan had hij dit in bezwaar naar voren kunnen en moeten brengen. Nu hij dit niet heeft gedaan bestond voor de rechtbank geen grond voor het oordeel dat de staatssecretaris de conclusie dat de ongewenstverklaring niet in strijd is met verplichtingen van Nederland onder artikel 8 EVRM, nader had motiveren.

3.3 *Grief III*

In rov 2.24, 2.25 en 2.26 heeft de rechtbank overwogen:

2.24 De rechtbank zal het beroep gegrond verklaren en het bestreden besluit vernietigen wegens schending van artikel 7:12 Awb.

2.25 De rechtbank zal verweerder opdragen een nieuw besluit op het bezwaarschrift van 28 juli 2006 te nemen, met inachtneming van deze uitspraak.

2.26 Voorts ziet de rechtbank, nu verweerder in het primaire besluit van 22 juni 2006 heeft bepaald dat aan het bezwaar geen schorsende werking wordt

verleend, aanleiding om met toepassing van artikel 8:72, vijfde lid, Awb ambtshalve de hieronder vermelde voorlopige voorziening te treffen.

De staatssecretaris kan zich met deze onderdelen van de uitspraak niet verenigen.

Toelichting

- 3.3.1 Zoals uit de voorgaande grieven blijkt heeft de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat de bestreden beslissing op bezwaar niet deugdelijk is gemotiveerd en bestond geen grond voor vernietiging van dat besluit en voor het treffen van een voorlopige voorziening in afwachting van een nieuw te nemen besluit.
- 3.3.2 De staatssecretaris verzoekt Uw Afdeling de uitspraak van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Haarlem, van 10 januari 2008 te vernietigen en het beroep van verweerder alsnog ongegrond te verklaren.

4 Conclusie

De staatssecretaris concludeert tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot ongegrondverklaring van het door het verweerder tegen het besluit van 9 mei 2007 ingestelde beroep.

Den Haag, 12 februari 2008

b.c.i.

advocaat

g.j.m. h. hoogedijet

behandeld door	A. van Blankenstein
correspondentie	postbus 11756, 2502 AT Den Haag
telefoon	(070) 515 39 24
fax	(070) 515 30 07
e-mail	a.vanblankenstein@pelsrijcken.nl
zaaknummer	51009566
referentie	IND-9802.11.8091